

Ο π. Γεώργιος Κάλτσιου και το τέλος του Κωνσταντίνου Οπρισάν

/ [Πεμπτουσία](#)

[Προηγούμενη δημοσίευση:<http://www.pemptousia.gr/?p=90962>]

Η αγιότητα αυτής της ψυχής ήταν το φως που διέλυε το σκοτάδι και τη μιζέρια της φυλακής. Όταν η κατάσταση του αρρώστου χειροτέρευσε ξαφνικά, φέρνοντας κοντά το τέλος του, η αγάπη, η οποία «δεν ζητά τα δικά της», προσπάθησε να νικήσει τον θάνατο.

Ο Κωνσταντίνος είχε γίνει εντελώς κίτρινος και το δέρμα του μόλις κατάφερνε να κρατά τα κόκαλά του να μη διασκορπιστούν.

– Δεν έχει πολύ καιρό πια! διαπίστωσε ο Κάλτσιου απεγνωσμένος.

- Δηλαδή τι; ρώτησε ο Ιωσήφ.
- Θα δείτε! είπε ο Κάλτσιου, τρέχοντας να πάρει μια караβάνα.
- Τι θέλεις να κάνεις; ρώτησε ο Μάρκελλος τρομαγμένος, υποψιαζόμενος κάτι φρικτό.

Και δεν έσφαλλε, γιατί, μόνος του σε μια γωνία του κελλιού, ο Κάλτσιου ανασκουμπώνει τα μανίκια του και ανοίγει τις φλέβες του αριστερού του χεριού, γεμίζοντας την караβάνα με το κόκκινο υγρό που έτρεχε από αυτές.

- Είσαι τρελλός! αναφώνησαν τρομαγμένοι ο Μάρκελλος και ο Ιωσήφ.
- Θέλεις να αυτοκτονήσεις και εσύ όπως εκείνοι στο Πιτέστι; συνεχίζει ο Ιωσήφ.

Ο Μάρκελλος, άλαλος από κατάπληξη, έμεινε με το στόμα ανοιχτό.

- Μην ανησυχείτε! τούς είπε ο Κάλτσιου, γυρίζοντας προς αυτούς με την караβάνα γεμάτη αίμα. Θα την αφήσω έτσι, να καθιζάνουν τα ερυθροκύτταρα και θα τού δώσω να πιεί τον λέμφο. Μήπως ενισχυθεί. Δεν βλέπετε ότι μόλις αναπνέει;

Ο Κωνσταντίνος, στο κρεβάτι του, κατεχόμενος από αγωνία, δεν είδε τι είχε κάνει ο Κάλτσιου γι'αυτόν. Έμενε ακίνητος και μόνο το στήθος του σκιρτούσε καμιά φορά.

- Πιές αυτό! τον προέτρεψε ο Κάλτσιου σε μια στιγμή που τού φάνηκε ότι, αν ο άρρωστος δεν πιεί τον λέμφο, θα τον χάσει στον δρόμο προς τα ουράνια.

Οι άλλοι δυο τους κοιτούσαν με κατάπληξη. Ταρακουνημένος από τον Κάλτσιου και παρακινημένος να πιεί από την караβάνα που την έβαλε στο στόμα, ο Κωνσταντίνος Οπρισάν άνοιξε τα μάτια του σαν έβλεπε τον θάνατό του και με τις τελευταίες του δυνάμεις προσπάθησε να αποφύγει αυτό που τού έδινε.

- Πιές! Πιές! επέμενε ο Κάλτσιου.

Αλλά Οπρισάν έκλεισε τα μάτια και άφησε το κεφάλι να πέσει μαλακό προς τα πλάγια.

- Άφησέ τον, τελείωσε! ψιθύρισε ο Ιωσήφ, προσπαθώντας να τραβήξει τον Κάλτσιου παράμερα.

(από το βιβλίο «Περασμένοι βίοι κυρίων, δούλων και συντρόφων» του Μαρκέλλου Πετρισόρ)

Τον έπιασα από το χέρι και φώναξα:

- Κωνσταντίνε, μη πεθάνεις! Μη πεθάνεις! Γύρισε! έκραξα με μεγάλη φωνή.

Αμέσως επέστρεψε. Τα μάτια του έγιναν διαυγή. Δεν ξέρω τι έγινε στην ψυχή του, αλλά είδα έναν τεράστιο τρόπο στο πρόσωπό του. Αίσθανθηκα ότι ήταν έτοιμος να μπει στον πέρα κόσμο και εγώ τού είχα ζητήσει να επιστρέψει στο κελλί. Τα μάτια του ήταν γεμάτα τρόπο και άρχισε να κλαίει. Το πρόσωπό του είχε γίνει σαν το πρόσωπο ενός νεογεννήτου παιδιού. Έκλαιγε σαν ένα βρέφος που μόλις είχε γεννηθεί, που μόλις είχε βγεί από την κοιλιά της μάνας του. Ο Κωνσταντίνος έκλαιγε γιατί τον είχα αναγκάσει να επιστρέψει. Μετά από μερικά λεπτά πέθανε.

Πήραμε μια πετσέτα και πλύναμε τα λείψανά του, ετοιμάζοντάς τα για την ταφή. Ύστερα, χτυπήσαμε την πόρτα και είπαμε στους δεσμοφύλακες ότι πέθανε ο Κωνσταντίνος Οπρισάν. Ήρθαν μετά από τρεις ώρες... Ο δεσμοφύλακας μας διέταξε να πάρουμε τα λείψανά του και να τα φέρουμε έξω.

Ήταν τόσο ωραίο έξω... Λουλούδια και δέντρα και ένας γαλάζιος ουρανός... Μένοντας τόσο πολύ στο κελλί είχαμε ξεχάσει την ομορφιά του κόσμου. Όταν βγήκαμε έξω, είδα ότι ο κόσμος δεν είχε αλλάξει. Αυτή η βλάστηση, τα λουλούδια μας χτυπούσαν. Ήταν σαν μια προσβολή για μας, γιατί εμείς πάσχαμε, πεθαίναμε, ενώ τον κόσμο δεν τον ένοιαζε για μας!

Ο ήλιος βασίλευε και σκόρπιζε χρυσό φως. Βάλαμε τον Κωνσταντίνο Οπρισάν κάτω, στη γη. Ήταν γυμνός, διότι έπρεπε να δώσουμε όλα τα ρούχα του στους δεσμοφύλακες. Τα λείψανά του ήταν εντελώς αποσταμένα. Δεν μπορούσαμε να πιστέψουμε ότι ο Κωνσταντίνος ήταν κάποτε ζωντανός. Ήταν πολύ αδυνατισμένος, μόνο πετσί και κόκαλο. Και σκέφθηκα ότι η χολή του πρέπει να είχε χυθεί στο αίμα την στιγμή που πέθανε, διότι ήταν εντελώς κίτρινος.

Ο φίλος μου πήρε ένα λουλούδι και το έβαλε στο στήθος του - ένα γαλάζιο λουλούδι. Ο δεσμοφύλακας άρχισε να μας φωνάζει και να μας αναγκάζει να επιστρέψουμε στο κελλί. Πριν μπούμε, στραφήκαμε και κοιτάξαμε πάλι τον Κωνσταντίνο Οπρισάν - τα κίτρινα λείψανά του και το γαλάζιο λουλούδι στο στήθος του. Αυτή είναι η εικόνα, την οποία διατηρώ στην μνήμη μου. Τίποτε άλλο. Τα λείψανά του στη γη, με ένα γαλάζιο λουλούδι.